

BELLEN BLAZEN

Biep

Enkel refrein (aanleren)

INLEIDING EN KRUISTEKEN

Pr. Maria en zeepbellen,
 het is geen vanzelfsprekende combinatie voor een viering aan ons kapelleke.
 Maar neem even rustig de tijd,
 want we heten je hier echt van harte welkom
 om eenvoudig als een kind naar een mooi verhaal te luisteren,
 om even uit te rusten
 en zo bij Maria thuis te komen met woorden en klanken,
 om even je zorgen en donkere gedachten los te laten,
 als zeepbellen die je mag wegblazen.
 Daartoe zijn wij tot hier gekomen,
 daartoe wil God ons ook zegenen in dit uur
 Hij die voor ons + Vader, Zoon en H. Geest wil zijn. Amen

PIER EN DE ZEEPBELLENVLUCHT (1)

Chris Cobbaut

Pier! Pierke!!Pieieieieieier, waar blijf je nu?!

Moeder Mier roept nu al minutenlang haar keel schor op zoek naar haar jongste
 zoon, maar ze kan hem echt nergens vinden. Ze weet maar al te goed dat als ze
 hem niet heel snel vindt, dat de hoofdmier dan echt niet langer zal wachten en dat
 de colonne mieren zal vertrekken zonder Pier.

Maar dat is nu net de bedoeling van Pier, de mier, hij wil vandaag niet mee met mama, papa, broers, zussen, nonkels, tantes, neven, nichten en alle andere mieren waarmee hij normaal elke zomerdag op tocht trekt. Vandaag niet, morgen niet en alle andere dagen ook niet meer, Pier is het beu!

Iedere lente- en zomerdag is het telkens weer hetzelfde: 's morgens vroeg, meteen na het ontbijt verzamelen voor het mierennest, tellen of iedereen weer aanwezig is en dan allemaal netjes op een lange rij achter de hoofdmier die bepaalt waar er die dag eten verzameld wordt voor de komende winter.

Pier is het kotsbeu: het netjes op een rijtje lopen zonder een woord te zeggen. Het uitkijken voor het vallen van de dauwdruppels in het hoge gras of je kan een hele dag marcheren met natte mierenpootjes. Goed uit je doppen kijken voor de reuzenpoten van die spelende kinderen of voor hun bal, het is niet de eerste mier uit hun colonne die sneuvelt onder een hiel of een dikke teen van die lompe belhamels. En dan het lastigste van allemaal: eens de hoofdmier beslist heeft dat het voedsel kan opgeladen worden, dan krijgt iedereen evenveel gewicht te dragen als hij zelf weegt en moet hij dat heel de weg naar het nest terugsleuren en onderweg opnieuw uitkijken voor alle gevaren. En owee het miertje dat het aandurft om al eens te snoepen van zijn voorraad, nee hoor, dat moet allemaal netjes afgegeven worden en wordt opgeslagen voor de winter.

Wat hebben wij nu voor een mierenleven? Een hele winter zitten we kou en verkleumd in ons nest en houden ons in leven met de opgeslagen voorraad. En in de zomer, als we eindelijk zouden kunnen gaan genieten van het leven, dan moeten we die hele wintervoorraad gaan verzamelen. Zo blijft er niets van tijd over voor iets fijns.

Pier is het beu, kotsbeu, hij wil leven en wel nu en dus besluit hij om zich te verstoppen als de mierencolonne gaat vertrekken en daarna wil hij de wijde wereld intrekken. Een hele zomer lang trekt hij eropuit en in de winter, als hij alles heeft gezien wat zijn hartje begeert, dan zal hij wel terugkeren naar het nest.

BIDDEN VANUIT HERKENNING

- Pr. Wie goed geluisterd heeft,
die herkende wellicht ook een stukje van zichzelf in het verhaal van Pier.
Van daaruit willen we samen bidden en zingen:
- Le Ook wij zijn soms wel eens zoals Pier de mier - we geven er ook wel eens de brui
aan - we zijn ons schoolwerk, onze dagelijkse taken beu en willen alleen maar
genieten. We denken dan alleen aan onszelf, aan ons plezier en vragen ons niet af
wat de gevolgen zouden kunnen zijn.
*Tot zeven maal zeventig maal vergeef ik een ander zijn schuld,
tot zeven maal zeventig maal, de Heer heeft met mij ook geduld.*
- Le Omdat we wel eens egoïstisch zijn, omdat we ons soms wel eens terugtrekken uit
de wereld, op een moment dat het niet kan of mag, vragen we kracht aan Maria.
Tot zeven maal zeventig maal ...
- Le We vragen dat Maria ons draagt en ons de kracht geeft om door te zetten op
momenten dat we het niet meer zien zitten.
Tot zeven maal zeventig maal ...
- Le Maar omdat er ook momenten zijn om ten volle te genieten van vakantie en rust,
vragen we dat Maria ons ook op die momenten draagt en ons dan voldoende
energie geeft om er daarna weer met volle moed tegenaan te gaan.
Tot zeven maal zeventig maal ...

En zo trekt onze Pier erop uit. Vrolijk fluitend wandelt hij door het ochtendgras dat vandaag al zeer vroeg droog is door de stralende zomerzon. Plots ziet hij voor zich iets heel vreemd liggen. Het is blauw. Het is een zeer fijn stokje met bovenaan een ring en aan de andere kant een grote witte dop. Dat moet Pier eens van naderbij bestuderen, hij kruipt op het smalle stokje, maar moet zich zeer goed vasthouden want het is bijzonder glad en het ruikt ook een beetje raar. De vorige keer dat hij zo'n geur rook zei mama hem dat het een plas met zeepsop was waar ze naast wandelden. Maar dit stokje gebruiken de mensen toch niet om te kuisen? Terwijl Pier diep nadenkt wat dit voor iets kan zijn, wordt het stokje plots bruusk vastgenomen en omhoog de lucht ingezwiept.

O nee! Pier ziet een grote kinderhand die het witte dopje vastgegrepen heeft, in zijn andere hand houdt het kind een potje vast. Mama heeft Pier goed ingeprent dat mensen en mieren echt geen dikke vrienden zijn en dat je dus het best ver bij ze vandaan kan blijven dus rent Pier zo snel als hij kan naar het andere uiteinde waar de ring op het stokje zit.

Net op het moment dat Pier daar aankomt, stopt het kind het ringetje zomaar in het potje vol met zeepsop, hij schudt het een paar keer heen en weer. Pier moet zich met alle macht vastklampen aan de ring. Hij voelt zich helemaal misselijk worden van dat zeepsop. Hij heeft zelfs al een hele mierenslok van dat sop ingeslikt. En dan haalt het jongetje hen er even plots opnieuw uit en blaast hij tegen de ring. Pier probeert zich vast te klampen, maar het lukt echt niet, hij moet loslaten.

Dit is het dan, denkt hij, nu sla ik te pletter tegen de grond. Was ik maar bij mama gebleven en meegegaan. Eigenlijk is dat helemaal nog niet zo erg op tocht gaan, het is zelfs spannend en avontuurlijk en vooral, als mier ben je nooit alleen. Altijd al je broers en zussen en alle andere mieren om je heen. De trots als je weer een hele voorraad samen veilig naar het nest gebracht hebt, als je weer een hele winter kan weerstaan aan alle koude. Eigenlijk hebben wij mieren het nog zo slecht niet. Hoe kon hij nu zo stom zijn om weg te gaan bij de groep? Zie hem hier nu zitten! Helemaal alleen! Bijna verdronken in het zeepsop! En nu weggeblazen door een mensenkint, wachtend om met een smak verpletterd te worden op de nieuwe terrastegels of tegen de rode gevelstenen. Niemand die hem ooit nog zal vinden, niemand die zal weten hoe hij, klein Pierken zoals de meeste mieren hem noemden, aan zijn einde is gekomen.

Is er iemand die zijn stommitieit ongedaan kan maken? Is er iemand die ervoor kan zorgen dat dit allemaal niet gebeurt? Is er iemand die hem opnieuw bij zijn mama en de rest van de mieren kan brengen? Hij zou er echt alles voor over hebben!

Maar, Maar wat is dat nu?! Hij vliegt helemaal niet te pletter. Hij zweeft, jawel, hij zweeft. Pier onze kleine mier bevindt zich in een zeepbel. Het was een bellenblazer waar hij opgeklommen was en de jongen heeft hem weggeblazen, midden in een grote zeepbel. Onder hem, boven hem, naast hem, overal waar Pier kijkt ziet hij nog zeepbellen. Grote, kleintjes, sommigen hangen in groepjes aan elkaar. De ene spat meteen open, de andere slaat de jongen zelf met zijn hand stuk. En sommigen vliegen heel hoog in de lucht, zelfs boven de huizen. Pier wist niet dat zeepbellen zo sterk konden zijn. En zo mooi!! Als de zon erop schijnt, dan ziet Pier zich omgeven door wel duizenden kleuren die schitteren in de bellen. Pier geniet eindeloos van het schouwspel om zich heen en merkt niet eens dat zijn bel weer heel zachtjes naar het gras daalt en hem zachtjes tussen het hoge gras neerzet.

En je gelooft het of niet, maar in dat gras waar Pier landt, daar komt net een grote mierenkolonne voorbij, het zijn de vrienden van Pier, op weg om voedsel te zoeken.

Pier stapt onmiddellijk mee en als zijn mama vraagt waar hij de hele tijd gezeten heeft en dat ze hem zo lang lopen zoeken heeft, dan zegt Pier dat hij hier al de hele tijd vooraan in de groep loopt en dat hij haar echt niet horen roepen heeft.

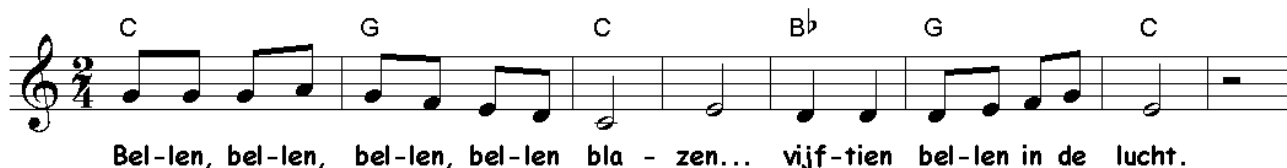
Niemand zal ooit weten met welke slechte gedachten Pier die morgen opgestaan was. Niemand zal ooit weten waar Pier die ochtend uitgehangen heeft en hoeveel schrik hij wel had, maar bovenal, niemand zal ooit weten hoe die lieve zeepbel hem niet te pletter liet slaan, maar hem heel zachtjes naar de grond terug gebracht heeft. Pier denkt nog elke dag aan die mooie, sterke, lieve zeepbel die hem die dag gedragen heeft, die zijn angstkreet gehoord heeft en hem een tweede kans gegeven heeft. Dat zal Pier nooit meer in zijn mierenleven vergeten en nooit meer zal hij zo'n stomiteiten begaan en weggaan uit zijn mierenfamilie.

En iedere keer als de jongen weer zeepbellen blaast en Pier naar boven kijkt en een bel ziet vliegen, dan fluistert hij heel zachtjes: "Lieve zeepbel, als er opnieuw een dom miertje of ander klein diertje in jouw stevige zachte armen zit, zet hem dan alstublieft ook zachtjes neer en geef hem een tweede kans zoals u ook met mij deed."

En iedere keer als hij een bel zachtjes ziet landen op het gras, dan is Pier superblij en fluistert hij: "Dankjewel!"

♫ BELLEN BLAZEN

Biep

WOORDJE DOOR DE PASTOOR

We zouden graag de evangelielezing integreren in de homilie.
De pastoor zou dan even zijn gedachtegang onderbreken om effectief te luisteren naar een evangeliefragment dat door een lector voorgelezen wordt:

Een suggestie zou Mc. 10, 14-15 kunnen zijn:

"Jezus zei tegen hen: 'Laat de kinderen bij me komen, houd ze niet tegen, want het koninkrijk van God behoort toe aan wie is zoals zij. Ik verzeker jullie: wie niet als een kind openstaat voor het koninkrijk van God, zal er zeker niet binnengaan.'

vanuit de idee dat je klein genoeg moet zijn om in de zeepbel te kunnen, dat je (gedachten) niet te zwaar mogen zijn, dat je allen als 'kleine' het Rijk Gods kunt zien en ontdekken...

Een andere suggestie van op de voorbereidende vergadering is Mt. 18, 19-21:

Jezus zei: "Ik verzeker het jullie nogmaals: als twee van jullie hier op aarde eensgezind om iets vragen, wat het ook is, dan zal mijn Vader in de hemel het voor hen laten gebeuren. Want waar twee of drie mensen in mijn naam samen zijn, ben ik in hun midden.'

Daarop kwam Petrus bij hem staan en vroeg: 'Heer, als mijn broeder of zuster tegen mij zondigt, hoe vaak moet ik dan vergeving schenken? Tot zevenmaal toe?' Jezus antwoordde: 'Niet tot zevenmaal toe, zeg ik je, maar tot zeventig maal zeven.'

En dat sluit dan weer heel goed aan bij het idee en de duiding die Chris bij zijn verhaal formuleerde: af en toe doen we wel eens domme dingen zoals pier en hebben we daar veel spijt van, we hebben het gevoel dat we te pletter zullen slaan, willen eigenlijk onze dommigheid ongedaan maken en opnieuw beginnen zoals het voorheen was. Maria is dan vaak als die zeepbel, zij zal ons altijd dragen, ons nooit te pletter laten vallen en ons een tweede kans geven. zij denkt aan ons, kijken en denken wij vandaag ook eens heel speciaal aan haar

DURVEN BLAZEN, WENSEN DURVEN UITSPREKEN

op voorhand werden enkele (groot)ouders aangesproken om een bede, een wens uit te spreken. Op hetzelfde moment mogen altijd een groepje kinderen naar voor komen, zij krijgen dan een potje bellenblaas (dat ze mogen houden) en na het uitspreken van de bede mogen ze allemaal samen de woorden 'naar de hemel blazen' (mss zingen we dan nog eens het refrein van ons lied)

Le Onze diepste wensen en verlangens,
worden niet zo dikwijls onder woorden gebracht,
maar wel vaak in onze gedachten geformuleerd en naar God geblazen.
In elke eucharistieviering voorzien we daarom voorbeden,
zodat we samen kunnen bidden voor wat ons heel diep van binnen raakt.
Vandaag willen we in deze viering enkele ouders of grootouders
de kans geven om luidop te zeggen wat zij wensen,
waar zij willen voor bidden als ze aan de toekomst van hun kleinsten denken.
Als zeepbellen blazen we deze gebeden samen met de kinderen
naar de hemel toe.

KINDERZEGEN

Pr. Hopelijk heeft deze viering jou een beetje vleugels gegeven,
en heb je ergens diep in jezelf een zeepbel gevonden
die sterk genoeg is om je te dragen,
om je met duizend kleuren te omgeven.

Dat zeepbellen niet eeuwig blijvend zijn, dat weten we wel.
Maar ze kunnen ons wel even dragen, en nieuwe kansen mogelijk maken,
hoop en enthousiasme meegeven om er achteraf iets moois van te maken.

Vroeg of laat spatten zeepbellen open en sta je er weer alleen voor.
Maar altijd weer mag je hier terugkomen, hier aan het kapelleke,
om Maria's zegen te vragen,
om een kaars te branden,
om elkaar te ontmoeten en samen weer op weg te gaan.
Ik wil jullie kinderen alvast zegenen,
een zegen als een zeepbel
die hen hopelijk in het komende jaar zal blijvend omarmen en beschermen.